

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ και ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΛΟΥΚΑ (13 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ)

Ερμηνεύοντας, αγαπητοί Χριστιανοί, ο μεγάλος διδάσκαλος του γένους, ο Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός, ο ισαπόστολος και ιερομάρτυρας, τήν παραβολή του σπορέως, έλεγε: «Ο Κύριος ήμων Ίησους Χριστός και Θεός, αδελφοί μου, έχει πολλά και διάφορα όνόματα. Λέγεται Θεός, λέγεται Υιός Θεού, λέγεται και υιός ανθρώπου, λέγεται και σοφία, λέγεται και ζωή, λέγεται και ανάστασις. Και ανάμεσα στα άλλα λέγεται και γεωργός, επειδή σπείρει τον σπόρο... Βγήκε από τό σπίτι του, πήρε τον σπόρο και πήγε να σπείρη τά χωράφια του... Ποιό είναι τό σπίτι του Χριστού μας; Η πατρική ουσία, ο πατρικός κόλπος... Και καθώς οί ακτίνες του ήλιου είναι όλες μέσα στον ήλιο και όλες εξαπλωμένες σε όλο τον κόσμο και όλες πανταχού, έτσι είναι και ο Κύριος, όλος μέσα στην πατρική ουσία και όλος μέσα στην κοιλία της Θεοτόκου και πανταχού... Έτσι, αδελφοί μου, βγήκε ο Κύριος από τό σπίτι του και πήρε τον σπόρο να σπείρη τά χωράφια του. Ποιά είναι τά χωράφια του; Είναι οί καρδιές των ανθρώπων. Ποιός είναι ο σπόρος; Είναι τό άγιο και ιερό Εύαγγέλιο...».

Μέ αυτά τά απλά λόγια ο ιερός Πατήρ κάνει άμέσως φανερό τό ουσιαστικώτερο κομμάτι της ιερής παραβολής. Ότι, δηλαδή, ο Χριστός δέν ήρθε να σπείρει ένα λόγο κοσμικής προέλευσης, ούτε να δώσει στους ανθρώπους μία επιπλέον ήθική διδασκαλία. Αλλά να φανερώσει στους ανθρώπους τον Πατέρα και να τους στείλει τό Πνεύμα τό Άγιο για να συμπλιωθούν μαζί Του.

Ο Χριστός παρομοιάζει τον λόγο του Θεού μέ σπόρο και αυτό εκφράζει κάτι βαθύτερο. Όπως ο σπόρος, πού έξωτερικά δείχνει άσήμαντος, έξωτερικά όμως κρύβει μεγάλη δύναμη, κατά τον ίδιο τρόπο και ο λόγος του Θεού για κάποιον, πού τον άκούει άδιάφορα και δέν δίνει καμία σημασία, φαίνεται άσήμαντος και μικρός. Όποιος όμως έμβαθύνει και προσπαθει να δει την ουσία, θά έκπλαγει από την ανακαινιστική δύναμή του. Ο λόγος του Κυρίου δέν καταναλώνεται σε συνθήματα, ούτε είναι έκθεση ιδεών. Αντίθετα, ο λόγος του Θεού ξυπνάει τον άνθρωπο από τον πνευματικό λήθαργο. Αυτό βέβαια έχει πόνο, άφου τίς περισσότερες φορές λειτουργεί ως «μάχαιρα δίστομος». Ένεργεί στις καρδιές των ανθρώπων πού θέλουν να θεραπευτούν από την νόσο του έχθρου, δηλαδή τον έγωισμό.

Γιά να ενεργήσει όμως ο λόγος του Θεού θεραπευτικά μέσα μας, πρέπει να υπάρχει αυτό πού όνόμασε ο Χριστός «άγαθή γη». Δηλαδή καρδιά έτοιμη να δεχθει να καλλιεργήσει τον σπόρο και να δώσει καρπό εκατονταπλασίονα. Τό ζητούμενο λοιπόν δέν είναι αν θά πέσει ο σπόρος.

Διότι, ὅπως εἶδαμε στήν παραβολή, ὁ σπόρος πέφτει παντοῦ. Ἀλλά ἂν εἴμαστε σέ θέση νά τόν δεχτοῦμε καί νά τόν δουλέψουμε.

Χρειάζεται λοιπόν πρώτα ἀπ' ὅλα νά συνειδητοποιήσουμε τήν κατάστασή μας· πού βρισκόμαστε. Καί στή συνέχεια μέ ὑπομονή καί ἐπιμονή νά καλλιεργήσουμε τήν γῆ μέ δάκρυα μετανοίας, μέ ἐπίγνωση τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ, γιά νά κάνουμε τήν καρδιά εὐφορη καί ἀγαθή νά δεχθεῖ μέσα της τόν θεῖο σπόρο.

Κάθε ἀνθρώπινη σκέψη, κάθε λόγος ἀνθρώπινος (ἔγραφε ὁ μακαριστός γέρον Σωφρόνιος) εἶναι ἐνέργεια - δύναμη. Καί ἂν αὐτό ἀληθεύει γιά τήν σκέψη καί τόν λόγο τοῦ ἀνθρώπου, τότε πολύ περισσότερο ἀληθεύει καί γιά τό λόγο τοῦ Θεοῦ, τό λόγο τοῦ Χριστοῦ. Ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ περιβάλλεται μέ τήν ταπεινή, ἀντιληπτή στίς αἰσθήσεις, μορφή τοῦ ἀνθρώπινου κτιστοῦ λόγου, πού μπορεῖ νά διατυπωθεῖ ἀκόμη καί γραπτῶς. Ὁ λόγος ὅμως αὐτός στό βάθος του, στή βάση του, εἶναι ἡ ἐνέργεια τοῦ Μεγάλου Πανδημιουργοῦ Θεοῦ καί μπορούμε νά ποῦμε γί' αὐτόν ὅ,τι λέγεται στή Γραφή γιά τόν Θεό, δηλαδή ὅτι εἶναι «πῦρ καταναλίσκον» καί ὁ ἄνθρωπος πρέπει νά τόν προσεγγίζει μέ μεγάλη «αἰδῶ καί εὐλάβεια».

Ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ ἀπευθύνεται στόν ἐλεύθερο ἄνθρωπο· πρᾶος καί χωρίς βία, συγχρόνως ὅμως ὑπεράνθρωπα ἐξουσιαστικός, ὡς λόγος τῆς ἀπόλυτης αὐθεντίας, ὡς λόγος τοῦ μοναδικοῦ Δεσπότη ὅλων τῶν ὄντων. «Ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δέ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι», λέει ὁ Χριστός.

Ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἄκτιστο θεῖο Φῶς. Ἀπευθύνεται ὄχι στό ἐπιφανειακό λογικό, ἀλλά στήν «βαθεῖα καρδιά» τοῦ ἀνθρώπου. Καί ὅποιος στή συνάντησή αὐτή ἀνοίγει τήν καρδιά του μέχρι τό ἔσχατο βάθος, γιά νά ἀποδεχθεῖ ἐπάξια τό θεῖο αὐτό Φῶς καί νά λιώσει καί νά γίνει ἕνα μαζί του, αὐτός γίνεται ὅμοιος μέ τόν Θεό. Ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ ὅταν γίνει δεκτός στή ζωή, ἀπεργάζεται τόν ἄνθρωπο θεό.

Ὁ Χριστός, χριστιανοί, μᾶς καλεῖ νά γευθοῦμε τήν γλυκύτητα τοῦ λόγου Του, ἀλλά ἀναπόφευκτα καί τήν ὀξύτητά του. Τό πνεῦμα τοῦ χριστιανοῦ, πού ἀγωνίζεται νά προσλάβει τόν θεῖο λόγο, θά περάσει ἀναπόφευκτα ἀπό μακρά σειρά δοκιμασιῶν, ὡστόσο γίνεται πραγματικότητα ἡ ἐφαρμογή του, μέσα του. Γι' αὐτό ὅμως, γιά τόν ἄνθρωπο αὐτό πού εἶναι διδακτός Θεοῦ, ὅλοι οἱ ἀνθρώπινοι δρόμοι εἶναι γνωστοί, ἐνῶ οἱ δικοί του δρόμοι παραμένουν κεκρυμμένοι ἀπό τά ξένα βλέμματα.

Ἄς ἀρχίσουμε τήν πρόσληψη τοῦ λόγου τοῦ Χριστοῦ στή ζωή μας, ἀγαπητοί ἀδελφοί, προσευχόμενοι σ' Ἐκεῖνον νά μᾶς ἀξιώσει ὄχι μόνο νά τόν ἀκούσομε ἀλλά καί νά τόν γευθοῦμε.